

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: I. T., zastoupen Mgr. ICLic. Štěpánem Šťastníkem, advokátem se sídlem Olomoucká 153/25, Opava, proti žalovanému: **Odvolačí finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 8. 2021, č. j. 22 Af 128/2017-78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2017, č. j. 37312/17/5200-10422-706955 (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaný změnil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále též „správce daně“) ze dne 21. 4. 2016, č. j. 1729809/16/3216-50523-805760 (dále též „dodatečný platební výměr“), kterým byla žalobci doměřena podle pomůcek daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012.

[2] Správce daně žalobci doměřil daň ve výši 53 037 Kč, zrušil daňovou ztrátu ve výši 76 914 Kč a daňový bonus ve výši 26 808 Kč. Současně mu uložil zákonnou povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 15 969 Kč a penále z doměřené ztráty ve výši 769 Kč. K odvolání žalobce žalovaný napadeným rozhodnutím změnil dodatečný platební výměr

tak, že částku daně doměřené podle pomůcek zvýšil na 58 797 Kč a s ní související penále zvýšil na 17 121 Kč.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že výpočet daňové povinnosti byl v podkladech zaslaných žalobci popsán dostatečně podrobně a je přezkoumatelný. Na tento výpočet žalobce reagoval velmi podrobným vyjádřením ze dne 20. 5. 2017. Krajský soud neshledal ani namítanou podjatost úředních osob správce daně. Prováděly-li dané osoby na základě pověření žalovaného doplnění dokazování v rámci odvolacího řízení postupem dle § 115 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále též „daňový řád“), nepodílely se v téže věci na řízení na jiném stupni ve smyslu § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že daňová kontrola nebyla řádně ukončena. Podmínkou jejího ukončení není umožnění nahlédnout do vyhledávací části spisu před projednáním zprávy o daňové kontrole. Postup ukončení daňové kontroly vyplývá z § 88 daňového řádu. I kdyby správce daně nevyjmul písemnosti z vyhledávací části spisu před zahájením projednání zprávy o daňové kontrole, ale až po jejím projednání, a teprve následně umožnil žalobci seznámit se s těmito písemnostmi, nemohlo by takové pochybení správce daně mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobce měl prostor se s těmito písemnostmi seznámit a reagovat na jejich obsah v rámci odvolacího řízení. Pro zachování práv žalobce je bezvýznamné, zda mohl nahlédnout do vyhledávací části spisu těsně před projednáním zprávy o daňové kontrole nebo až potom, neboť při projednání zprávy o daňové kontrole již žádné námitky proti skutkovým zjištěním v rámci daňové kontroly nemohl vznést; mohl je uplatnit teprve až v odvolacím řízení, což také učinil. Krajský soud připustil, že žalovaný pochybil, pokud žalobci neprodloužil lhůtu pro vyjádření se k seznámení se zjištěnými skutečnostmi. Toto pochybení však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, neboť žalovaný v něm reagoval i na vyjádření žalobce doručené právě až po uplynutí stanovené lhůty.

[4] Ve věci samé krajský soud přisvědčil žalovanému, že byly splněny podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. Žalobce nevedl průkazným způsobem evidenci zásob, uváděl v „inventurním seznamu“ ceny prodejní namísto nákupních, nepředložil evidenci ke komisnímu prodeji, vůbec nezahrnul do příjmů částky plynoucí ze zásilek doručovaných poštou (dobírky) a evidoval pouze část dokladů k hotovostnímu prodeji. To vše za situace, kdy prodával zboží ve dvou „kamenných“ prodejnách a přes e-shop. Dále krajský soud zdůraznil, že v případě stanovení daně podle pomůcek leží důkazní břemeno ohledně prokázání nedostatečné spolehlivosti výsledné daňové povinnosti na daňovém subjektu. Žalobce přitom ve vztahu k dobírkovým poukázkám nenamítal ničeho a k příjmu hotovosti pouze citoval výpovědi svědkyň. K absenci části hotovostních příjmů nereagoval relevantně na závěr daňových orgánů, podle něhož provedené dokazování neprokázalo, že by důvodem značného množství chybějících paragonů byly jen tvrzené chyby při jejich vystavování. Navrhovaný výslech účetní označil krajský soud za nadbytečný s ohledem na zcela neprůkazně vedené účetnictví, které bylo důvodem přechodu na pomůcky. Ve vztahu

pokračování

k absenci části příjmů realizovaných na základě tzv. PPL zásilek krajský soud uvedl, že svědecké výpovědi sloužily správci daně toliko jako vodítko k tomu, aby z pomůcek vyňal ty zásilky, u kterých bylo prokázáno, že šlo o reklamace. Postup správce daně však nespočíval v „rekonstrukci“ povinných evidencí žalobce, ale v dosažení co nejpřesnějšího vzorku ukazatelů. Krajský soud ani neshledal vadným, že správce daně nevyslechl všechny navrhované svědky. Stanovení daně podle pomůcek totiž může být (a zpravidla bývá) založeno právě na reprezentativním vzorku ukazatelů. Svůj postup podle něj řádně zdůvodnil. Provedené svědecké výpovědi bylo podle krajského soudu možné rozdělit do několika skupin, přičemž správce daně pochybil pouze tím, že výpověď svědkyně R. K. hodnotil jako nevěrohodnou. S ohledem na počet zásilek adresovaných daně svědkyni (5), celkový počet zkoumaných zásilek (108), jakož i na zohlednění průměrného počtu reklamací (25 % kočárky a 1 % autosedačky) při výpočtu příjmů, které žalobci mohly plynout z tzv. PPL zásilek, však toto dílčí pochybení nedosahuje takové intenzity, která by mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud zdůraznil, že stanovení daně kvalifikovaným odhadem je následkem nesplnění povinností ze strany žalobce. Nedůvodnou shledal krajský soud námitku týkající se nezohlednění reklamací u jiných způsobů prodeje. Sám žalobce tvrdil, že reklamace probíhaly pouze prostřednictvím zásilek PPL. Taktéž nepřisvědčil námitce stran hmotnosti kočárků použité správcem daně, neboť žalobce své tvrzení nedoložil, zatímco správce daně svůj postup opíral o informace zjištěné z internetových stránkách dalších prodejců. Nadto jediný údaj doložený žalobcem koresponduje právě zvolené pomůcce.

III.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že ačkoliv akceptoval dílčí závěr správce daně o nesprávném vedení evidence o obchodních případech (evidence příjmů z dobírek), neznamená to, že všechny jeho obchodní případy byly zasaženy neplněním daňových povinností. Navíc v odvolacím řízení doložil vše, co správce daně požadoval. Nadále považuje za problematické, že žalovaný akceptoval neprovedení dodatečných výslechnů navrhovaných svědků. Odmítnutí jejich provedení bez relevantního odůvodnění pokládá za procesní vadu, neboť to mělo směřovat k odstranění pochybností o povaze těch zásilek zasílaných prostřednictvím dopravní služby PPL, které měl správce daně za pochybné. Podobně problematickým shledává i označení některých svědeckých výpovědí za nevěrohodné. Tyto vady nemůže zhojit krajský soud tím, že sám dovodí důvod postupu žalovaného.

[6] Podle stěžovatele finanční orgány ignorovaly zjištěný skutkový stav a použití pomůcek bylo protiprávní. Vytkl jim nesprávné hodnocení svědeckých výpovědí ve světle zjištění učiněných při místních šetřeních a sdělení třetích stran v rámci řízení u správce daně. Tyto výpovědi podle něj potvrdily obsah zásilek i jejich účel. Zdůraznil výpověď R. K., která byla nedůvodně označena za nevěrohodnou, ačkoliv se v jejím případě muselo jednat o reklamaci zboží. Podle stěžovatele byla také ignorována námitka stran nereálnosti váhy kočárků, s níž správce daně kalkuloval. Namísto reálné váhy vzaly finanční orgány za pomůcku kočárky, které ani neměl prodávat. Správce daně nezohledňoval, že se u váhy 12 kg nemůže jednat o kočárek, ale toliko o kostru nebo podvozek. Ani při používání pomůcek

nemůže být ignorována prokázaná realita. Finančními orgány ve skutečnosti bylo (podruhé) zdaněno i to, co již jednou zdaněno bylo. Stěžovatel uzavřel, že je zjevné, že svými námitkami brojil proti výslednému stanovení jeho daňových povinností, které považuje za nepřiměřené. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, případně aby zrušil rovněž rozhodnutí žalovaného.

IV.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a setrval na svých dosavadních závěrech. Zdůraznil, že daňový subjekt má omezenou možnost zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Afs 174/2019-34. V rámci přezkumu daně stanovené pomocí pomůcek je nutno vycházet z předpokladu, že daňový subjekt pochybil ve svých povinnostech, což samotný stěžovatel v kasační stížnosti připouští a musí tedy nést následky v podobě stanovení daně kvalifikovaným odhadem. Stěžovatel ani nedoložil, z jakých důvodů považuje stanovený základ daně a její výši za zcela nepřiměřené. Opakovaně bez relevantních důkazů označil použitou váhu kočárků za nesmyslnou, ačkoliv tato odpovídá jedinému údaji, který stěžovatel sdělil, i podkladům ve spise. Podle žalovaného taktéž nedošlo k vadám řízení, které by se projevíly na zákonnosti vydaného rozhodnutí. Žalovaný odmítl i výtky vůči hodnocení svědeckých výpovědí. Podle něj obsahovaly obecné domněnky, svědci nebyli schopni identifikovat obsah zásilek a nepředložili k nim buďto žádné doklady, nebo se jednalo o doklady vykazující nesrovnalosti. Je na stěžovateli, jaké důkazní prostředky navrhne pro prokázání svých tvrzení. Rovněž odmítl, že by se nevyjádřil k navrhovaným svědeckým výpovědím, které správce daně neprovedl. Učinil tak tím, že aproboval postup správce daně, který se k předmětným důkazním návrhům výslovně a detailně vyjádřil. Stran hodnocení svědecké výpovědi paní R. K., uvádí, že v daném případě stěžovatel zcela pomíjí, že v tomto dílčím bodě stěžovateli krajský soud v rozsudku přitakal. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně obdobným případem se zabýval v nedávném rozsudku ze dne 25. 5. 2023, č. j. 7 Afs 223/2021-22, přičemž se jednalo o zdaňovací období bezprostředně předcházející nyní projednávanému. S ohledem na období kasačních námitek, které jsou téměř totožné, i argumentaci obou účastníků při posouzení nyní rozhodované věci, vycházel Nejvyšší správní soud ze závěrů v uvedeného rozsudku a v podrobnostech na něj odkazuje.

[11] Zdejší soud nepřisvědčil namítané vadě řízení před správními orgány. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně a má oporu ve správním

pokračování

spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25. Platí přitom, že odvolací řízení tvoří s nalézacím řízením před správcem daně jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124, či usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). Není tedy pravdou, že by případné nedostatky prvostupňového řízení nemohly být napraveny v řízení před žalovaným. Ostatně v posuzované věci žalovaný na základě odvolacích námitek uložil správci daně provést poměrně rozsáhlé doplnění dokazování.

[12] Nejvyšší správní soud neshledává nic zapovězeného na postupu, kdy žalovaný vyhodnotí závěry učiněné správcem daně na základě doplněného dokazování jako správné a tyto plně aprobuje. Z takového postupu nelze dovozovat, že by žalovaný (a následně krajský soud) rezignoval na svou přezkoumatelnou činnost. Byl to ostatně právě žalovaný, kdo v posuzované věci vytkl správci daně nedostatečné odůvodnění přechodu na pomůcky i jejich konstrukce a uložil mu doplnit spisový materiál. Doplnění dokazování správce daně však nevedlo ke změně způsobu stanovení daně s tím, že v souladu se závazným pokynem žalovaného zdůvodnil, proč podle něj stěžovatel nepředložil průkaznou daňovou evidenci (viz stanovisko k odvolání daňového subjektu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 12278/17/3200-11420-800630, dále též „doplňující stanovisko“) a podrobně popsal konstrukci pomůcek. V souladu s § 114 odst. 4 daňového řádu pak bylo úkolem žalovaného přezkoumat pouze dodržení zákonných podmínek pro stanovení daně podle pomůcek, jakož i jejich přiměřenost. Jestliže přitom žalovaný po doplnění spisového materiálu neshledal v úvaze správce daně týkající se splnění podmínek pro přechod na pomůcky nedostatky, zabýval se v souladu s daňovým řádem následně pouze přiměřeností pomůcek, tj. zda mají racionální povahu a v maximální reálně dostupné míře usilují o přesnost jimi určených skutečností (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2006, č. j. 2 Afs 207/2005-55).

[13] Jako pomůcky správci daně sloužily i výslechy osob, kterým stěžovatel doručoval PPL zásilky – podle nich stanovil kvalifikovaným odhadem počet zásilek zboží, jehož prodej nebyl zahrnut ve zdanitelných příjmech stěžovatele a počet ostatních zásilek. Vytýká-li tedy stěžovatel žalovanému, že jasně nevyložil, proč nebyly některé svědecké výpovědi zopakovány či nebyly vůbec provedeny, zcela pomíjí předmět přezkumu rozhodnutí o stanovení daně podle pomůcek v odvolacím řízení. Nadále totiž uplatňuje argumentaci, jako by daň byla stanovena dokazováním, nikoliv podle pomůcek. Z hlediska přezkumu přiměřenosti pomůcek žalovaným však bylo dostačující, že správce daně stanovil s ohledem na okolnosti posuzované věci dostatečně reprezentativní vzorek pro provedení kvalifikovaného odhadu příjmů a výdajů stěžovatele v souvislosti s PPL zásilkami. Posuzování přiměřenosti pomůcek se totiž neřídí stejnými požadavky, které by odpovídaly standardnímu stanovení daně dokazováním: „*Oprávnění daňového subjektu zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek je nutno posuzovat značně restriktivně. Je třeba mít na zřeteli okolnosti vyměřování daně pomocí pomůcek, tedy fakt, že k takovému způsobu vyměření daně*

přistoupí správce daně jen tehdy, jsou-li pro takový postup splněny zákonné podmínky, zejména jestliže daňový subjekt nesplnil své důkazní povinnosti. Za takové situace nemůže daňovému subjektu svědčit právo domáhat se použití konkrétních pomůcek, resp. napadat posléze z jakéhokoli libovolného důvodu výběr pomůcek provedený správcem daně.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 Afs 20/2014-40).

[14] Stěžovatel dále v kasační stížnosti napadá vlastní stanovení daně podle pomůcek. Z jeho velmi obecné argumentace je seznatelné, že nesouhlasí jak s přechodem na pomůcky, tak i s tím, jak byly pomůcky použity.

[15] Dle § 98 odst. 1 daňového řádu platí, že pokud daňový subjekt nesplní při dokazování jím uváděných skutečností některou ze svých zákonných povinností, a v důsledku toho nelze daň stanovit na základě dokazování, správce daně stanoví daň podle pomůcek, které má k dispozici nebo které si obstará, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem.

[16] Podle § 7 odst. 13 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů je poplatník s příjmy z podnikání a jiné samostatné výdělečné činnosti, který nevede účetnictví a neuplatňuje výdaje tzv. paušálem, povinen vést daňovou evidenci způsobem stanoveným v § 7b téhož zákona. To znamená, že je povinen zaznamenávat příjmy a výdaje takovým způsobem, aby bylo možné z těchto údajů jednoznačně stanovit základ daně příjmů ze samostatné činnosti. Součástí této evidence jsou dále údaje o majetku, závazcích, pohledávkách, zásobách a další údaje potřebné ke správnému určení výše daňového základu a daně. Ustanovení § 7b odst. 4 zákona pak poplatníkům, kteří vedou daňovou evidenci, ukládá povinnost provést inventarizaci, tedy zjistit skutečný stav zásob, hmotného majetku, pohledávek a závazků.

[17] Lze souhlasit se stěžovatelem, že jakékoliv dílčí pochybení či opomenutí v daňové evidenci automaticky nečiní celou daňovou evidenci nevěrohodnou, neprůkaznou nebo nesprávnou. Stěžovatel však opomíjí jakékoliv propojení tohoto obecného východiska s nějakými konkrétními pochybeními daňových orgánů při hodnocení průkaznosti jeho daňové evidence. Prostý poukaz na to, že doložil evidenci zboží, sám o sobě nijak nevyvrací závěr daňových orgánů, že předložené dokumenty trpěly takovými nedostatky, pro které nebylo možno daňovou evidenci stěžovatele považovat za průkaznou, věrohodnou a úplnou. K tomu podrobně viz části I., II. a IV. doplňujícího stanoviska, body 31 až 40 rozhodnutí žalovaného a body 11 a 12 rozsudku krajského soudu. Toto hodnocení přitom stěžovatel žádnou konkrétní argumentací nenapadl. Nejvyšší správní soud tudíž nemá prostor, aby příslušné závěry daňových orgánů, které převzal i krajský soud, jakkoliv přezkoumával.

[18] Zdejší soud dále připomíná, že právo brojit proti správcem daně zvoleným pomůckám má daňový subjekt pouze v případě, že daňová povinnost nebyla stanovena „dostatečně spolehlivě“, neboť správce daně použil zcela nepřiměřené pomůcky a překročil tím meze, které mu zákon stanoví (§ 98 a § 114 odst. 4 daňového řádu). Namítaná „nedostatečná spolehlivost“ se týká pouze celkového výsledku stanovení daňové povinnosti za použití pomůcek. Právě vzhledem k tomu, že konečné rozhodnutí o základu a výši daně za použití pomůcek je vždy výsledkem odhadu (přestože maximálně kvalifikovaného), může daňový subjekt polemizovat pouze s tímto výsledným určením daňové povinnosti. Nápravy může dosáhnout pouze u jednoznačných excesů správce daně, neboť „nedostatečně

pokračování

spolehlivě stanovená daň“ není synonymem pro stanovení daně způsobem, který daňovému subjektu nejvíce vyhovuje. Daňový subjekt nemůže soustředit svá tvrzení k prokázání špatného výběru pomůcek, nýbrž ke skutečnosti, že výsledná daňová povinnost, která mu byla stanovena, je v hrubém nepochopitelném poměru s tou, která mu měla být, byť odhadem, stanovena. Oprávnění zpochybňovat adekvátnost použitých pomůcek je přitom nutné posuzovat velmi restriktivně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 9 Afs 28/2007-156, ze dne 30. 5. 2011, č. j. 8 Afs 69/2010-103, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 Afs 21/2013-66, či ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Afs 20/2015-49).

[19] Po posouzení věci uvedenou optikou Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem neshledal, že by závěry správce daně ve vztahu k obsahu PPL zásilek byly jakkoliv excesivní. Správce daně dostatečně stanovil reprezentativní vzorek pro stanovení daňové povinnosti připadající na tuto část příjmů stěžovatele, přičemž do něj zahrnul pouze ty zásilky, k nimž buďto nebyly předloženy žádné doklady, nebo u nichž předložené doklady obsahovaly rozporné údaje, které nesouhlasily s dalšími zjištěními. Při zahrnutí zásilek správce daně zohlednil rovněž obsah svědeckých výpovědí a jejich přesvědčivost. Podstatné přitom je, že sám stěžovatel k zásilkám žádné reklamační doklady nepředložil a svědci připouštěli, že se zásilky netýkaly pouze reklamací, ale také nákupu zboží. Ve prospěch stěžovatele pak správce daně zohlednil průměrný počet reklamací. Nelze proto přistoupit na obecnou námitku stěžovatele, že správce daně ignoroval zjištěný skutkový stav.

[20] Na námitky, v nichž stěžovatel dovozuje nesprávné hodnocení výpovědi svědkyně R. K. a pomnutí otázky váhy jednotlivých zásilek, kterou použil pro své výpočty správce daně, dostatečně odpověděl krajský soud v bodech 17 a 19 napadeného rozsudku. Stěžovatel přitom na argumentaci krajského soudu nijak nereaguje a pouze znovu reprodukuje svou žalobní námitku. Není úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, proč má za to, že jsou závěry krajského soudu chybné, jestliže krajský soud podrobně rozvedl důvody, pro které nemělo nesprávné hodnocení výpovědi svědkyně vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného a rovněž vysvětlil, jak byla stanovena váha zásilek a že tato paradoxně odpovídá i jedinému údaji, který stěžovatel správci daně v této otázce poskytl. Tyto námitky proto nelze projednat, neboť nesměřují proti rozhodovacím důvodům krajského soudu. Jsou tak nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. Nejedná se totiž pouze o setrvání na jiném názoru, ale o nereagování na výslovné vypořádání námitek krajským soudem, proti kterému původní argumentace stěžovatele nemůže obstát.

[21] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2023

David Hipšr
předseda senátu